

rijk

God bestaat. Sinds vorige week weet ik het zeker. Het is niet zo dat ik het licht heb gezien of de klok ineens weer is gaan lopen, nee, mijn Godsbewijs is zo concreet als een boterham met kaas. God woont in Moresnet, lijkt op twee oliebolletjes en spreekt een mengsel van Vlaams, Duits en Frans.

Niks fijner dan te wandelen in Zuid-Limburg met stevige kou en een harde wind. Het leukste aan kou en wind is dat ik me zó kan kleden dat ik het gevoel heb dat niemand me wat kan maken. Een grote rol daarbij spelen mijn leren wanten – zeer gewaardeerde uitverkooptrofeeën met een vachtje op de bovenkant. We kozen voor een wandeling van veertien kilometer die zou eindigen in de kapel van de Benedictijnen in Mamelis bij Vaals, waar om vijf uur de vespers begonnen. Om vier uur die middag wisten we dat we de vespers niet zouden halen. Er zat maar één ding op, liften! Een ouder echtpaar nam ons mee, na even argwanend te hebben gekeken. We noemden onze bestemming en jawel, het klooster bood vermoedelijk vertrouwen. Voor de twee mandarijntjes die ik ze aan het einde van de rit te bieden had bedankten ze vriendelijk; niet nodig, graag gedaan. De auto was de hoek nog niet om of ik realiseerde me dat ik mijn mooie wanten op de achterbank had laten liggen. Ik was oprecht van slag, hoe lief mijn partner ook zei dat we in dezelfde winkel naar een paar nieuwe zouden gaan kijken.

In de kapel heerste de stilte van het gezongen gebed. Ik deed mijn best mijn verlies te nemen; 't ging immers maar om materie, die niets betekent in de sobere leefomgeving van het volgens de Bossche School gebouwde klooster. Midden in psalm 139 voelde ik een tikje op mijn schouder. Toen ik opkeek zag ik het oliebollegezichtje van de mevrouw uit de auto. In haar hand mijn handschoenen met vachtje.

Ik hoorde en zag de eerbiedig biddende broeders. En ik realiseerde me dat niemand zo rijk was als ik op dat moment.